

Z OSTRAVY NA ZÁPAD (8.-10.5.2015)

Už je tomu víc než rok a půl, co jsem se vydal na strastiplnou třídení cestu na kole z Trutnova do Ostravy našimi horami a podhorami. A jelikož jsem už zapomněl, jak to chvílema bolelo, a ve vzpomínkách mi to vždycky vytanulo jako romantická idyla, rozhodl jsem se to letos zopakovat. Opačným směrem a jinou trasou.

Základní premisa je maximálně zefektivnit logistiku. Znáte to, utrhnout se sobecky na tři dny pro sebe vyžaduje prolnout zájmy jedince se zájmy rodiny, která se skládá z mnoha jedinců, a zájmy rodiny se zájmy pracovními. Abych se nemusel snažit ex post přenášet nepřenositelné zážitky, rozhodl jsem se nabídnout místa v expedici (říkejme tomu prosím expedice) kamarádům, aby to zažili také. Znamená to prolnout zájmy kamarádů se zájmy mými, mé rodiny a mého zaměstnání. Do této logistiky zahrňme kalendář a jeho nedostatky (pět pracovních dní a jen dva víkendové), počasí a jeho náladovost, a hlavně faktor nevyzpytatelnosti v podobě Českých drah.

Střih. Termín byl stanoven na prodloužený víkend 8.-10.5.2015. Na expedici se přihlásili bratr Lukáš, Adam a Dušan. Čtyři lidi už jsou skupina. Už to není tak úplně neorganizované toulání ohraničené jedním vlakovým spojem a třemi dny. Zatímco já na skupinu budu čekat v Ostravě, skupina se musí vypořádat s prvními nástrahami. Dvouměsíční výluka na trati mezi Dvorem Králové a Jaroměří s náhradní autobusovou dopravou opravdu zamrzí ve chvíli, kdy zjistíte, že rychlík sice kola vozí, ale autobus nikoliv. Při pročítání webu Českých drah cyklistu alespoň zahřeje vědomí, že v tom není sám:

„V náhradních autobusech není zajištěna přeprava jízdních kol a cestujících na invalidním vozíku.“

Nic se neděje, z Turnova se to celé dá objet přes Kolín. Chtěli jsme do Evropy a Evropa přišla za námi. Na kolínském nádraží už si pívko na perónu nedáte. Kdepak. Hned na vás přijde pan ostraha. Za jakým účelem se vás ovšem potom paní v restauraci ptá, jestli chcete pivo natočit do skla nebo do kelímku? Nechme Kolín svému osudu.

V Krásném Poli u Ostravy se zatím těším na své parťáky. Pojedu je na svinovské nádraží vyzvednout na kole, ať to zahájíme stylově. Vsoukám se do vyvoněných hader, naskočím na vyleštěný kolo a letím na Porubu. Cyklostezku v poli přetíná staveniště. Staví se tu obchvat na Opavu. Třebaže je všude relativně sucho, přejet padesátimetrové jíloviště znamená jediné – na druhé straně deset minut zbavuju kolo kilogramů bahna a snažím se ho opět zprovoznit. Přední kolo vypadá jak od snowbajku, směju se pod vousy a letím parádním trailem. Ovšem pneumatika s pěticentimetrovým nánosem bahna samozřejmě nemůže mít grip. První levá a říznou sebou jako hovado do bahna. Zasviněný hadry, odřenej rám, odřená noha, uražená přezka od tretry. Jediné, na co myslím, je, jak tohle budu skupině na nádraží vysvětlovat.

Vlak má půl hodiny sekury, takže zpět na Krásné Pole vyrážíme už za šera. Průjezd Porubou je rychlovka a již takřka za tmy zařazujeme mé oblíbené trailly. Teda jen malou ochutnávku z nich. Nocleh máme domluvený u Jančinýho tatíka. Dáváme pívko, odlehčujeme batohy o vše, co může být nadbytečné, a těšíme se na ráno.

Den první – pátek 8.5.

Ráno svítí slunce a je teplo. V 8 hod. jsme připraveni vyrazit. Neuvěřitelně disciplinovaná skupina. Před námi je více než 100 km jízdy, což se zastávkami na mapování, svlíkání a oblíkání, občerstvování a obědvání, ať chcete nebo nechcete, znamená minimálně deset hodin v sedle. Polovinu cesty znám, pak už se budeme muset nechat překvapit. Hned na konci Krásného Pole opouštíme asfaltku a moc

často se s ní v první půli dne už nepotkáme. Začátek je houpavý, šotolina, pěšina, polňačka. Najde se i fajný sjezdík. Jedním celkem příšňáckým se spouštíme do údolí potoka Setiny a míříme podél něho na Jakubčovice. Je to krásné tiché údolí, během nějž na cca 15 km nenápadně vystoupáme z nějakých 350 m do 600 m nad mořem. Z Jakubčovic se pak sérií nádherných sjezdů zakončených luxusními serpentýnami dostáváme do Hradce na Moravici. Vyšvihneme si to k místnímu věhlasnému zámku (kdybyste chtěli fakt kýčovitou svatbu, tak tady), Adam nadzdvihne tepovku bábě u stánku jízdou po zámeckých cestách, kde je jízda na kole zakázána, a mizíme dalším sjezdíkem k řece Moravici. Také následující úsek po červené TZ podél téhle řeky je epesním zážitkem. Začíná se dlouhým výjezdem nad řeku a pak dlouhým, bohužel asfaltovým sjezdem zpět k ní. Dole narazíte na... občerstvení... no ale hlavně na nádherný umělý Weissshuhnův kanál.

Cestovatelské okénko:

Jedná se o cca 4 km dlouhý náhon postavený ve skalnatém svahu nad Moravicí, který sloužil pro splavování dřeva a jako zdroj pro výrobu elektrického proudu pro místní papírnu. Postavit ho nechal roku 1891 (samozřejmě německý) průmyslník Carl Weissshuhn (jehož potomky po válce, předpokládám, hrdinně vyhnal dědeček Miloše Zemana a majetek následně zkonfiskovali komouši). I přesto, že na jeho trase jsou tři vodní tunely skrze skály (ten nejdelší má 45 m) a dva akvadukty, stavba byla dokončena za jediný rok. Kanál je dodnes plně funkční. Pro plavení dřeva sloužil do roku 1966 a dodnes přivádí vodu do Francisových turbín instalovaných v roce 1927 v dodnes funkční papírně!

Údolí Moravice je romantika nejtěžšího kalibru. Řeka má spád a mělké dno, takže není nouze o drobné peřejky. Na pravém břehu se rozprostírají louky, na levém pak příkré skály, jimiž vede naše turistická stezka – někdy jako úzká pěšina, jindy široká cesta. Na horském kole je to jetelné a velmi zábavné, i když ne zrovna odpočinkové. Řeka je bohužel po většinu roku pro nízký stav vody nesjízdna, ale třeba na čundr je to místo jako stvořené.

Řeku Moravici jsme opustili v obci Podhradí. Stezka proti jejímu proudu vede ještě nějakých pár kilometrů dál až k přehradě Kružberk a určitě bude krásná, ale kdysi jsme se po ní s Jankou pokoušeli vydat a na kole to nebylo moc průjezdné. Tak snad někdy pěšky. Taky není čas ztrácet čas a hlad se taky pomalu hlásí. Cyklostezkou vystoupáme nad přehradu Kružberk, pokocháme se a spustíme se dolů. K přehradě se dostaneme naučnou stezkou vzniklou za podpory Evropské unie. To si takhle koupíte polňačku a zažádáte – pak kolem ní vysadíte alej malých stromků, natlučete pár cedulek a nainstalujete lavičku. Naučná stezka je na světě a chechtáky doma. Když se pak dobře domluvíte s jezeďákama, navozej vám vedle lavičky obrovskou hromadu hnoje, to aby se tam radši nikdo nezdržoval a moc o tom nepřemýšlel. Kružberk je krásná přehrada, to už jsem psal minule. Tentokrát se jí jen tak dotkneme a šlapeme nahoru do Budišova nad Budišovkou. Plán na oběd málem vezme za své. Je svátek, tak mají hospody zavřeno (ano, má to logiku plastového kelímku na kolínském nádraží). Nakonec se přece jen dočkáme. Restaurace Myslivna. Tak to pozor! Pokud jste mrchožrouti, tak ideál. Paní hostinská je milá, až je to podezřelé. Nic není problém a na všechno se třikrát ptá. Fantastická česnečka i dančí gulášek i moravský vrabec. Malinko ji s bráchou vyvedeme z konceptu požadavkem na vrabce bez vrabce, ale rozchodí to. Dozvídám se, že brácha je už rok a půl vegetarián. To jsou mi noviny. Proto člověk jezdí na expedice, aby se něco o bráchovi dozvěděl. Dušan s Adamem jsou nejdřív miláčci paní hostinské, protože žerou zvířata, ale nakonec dostanou vynadáno, protože hovada nesnědli všechno! To já tam ty knedle natlačil a padám do trávy, nemůžu se ani nadechnout. Navíc Bernard jako křen.

Šest hodin jsme na cestě a najeto máme přes šedesát. Vše jde jako po drátku. Dušan Adamovi sešteluje automatickou přehazovačku a pomalu se plížíme dál. Čeká nás 15 km po asfaltu kolem

vojenského újezdu Libavá, tak s tím itinerářem aspoň trochu pohneme. U bráchy objevuji vlastnost, kterou jsem neznal a která se má denodenně opakovat. Ráno vyrazí svižně a směrem k obědu postupně nenápadně vadne. Nedat mu najíst včas, mohl by i zvadnout. Zato po žrádle, když jsou všichni v útlumu, by mohl tahat špic na Tour. I to je specifikum skupiny, vyhovět si. V tomto případě posunout čas oběda co nejblíže ke snídani.

Po chvíli dojíždíme do Domašova nad Bystřicí a začíná závěrečná část dne. Po modré TZ Přírodním parkem Údolí Bystřice. Jsem plný očekávání, nad mapou už mi na mysli tanou přívlastky typu divuplný, čarokrásný či spektakulární. Mezi cyklostezkou a pěší trasou volíme tu druhou a nelitujeme. Stezka začíná krásným singlem. Pak je sice nutné slézt a kousek kolo vynést do prudkého svahu, ovšem následuje další singl. Davy tudy určitě nekorzují, stezka je uzoučká a hvozdy, jež ji lemují, vysoké. Opět musíme seskočit a přenést kolo přes několik balvanů, ale ničemu to nevadí. Postupujeme rychlostí 4 km/h, ale to taky ničemu nevadí. Svítí slunce, pod námi teče říčka, nikde nikdo, pod koly hravý trailík. Připadám si jako v nebi. Po tomto asi 3 km dlouhém úseku sjíždíme krpálem k Bystřici a opět se spojujeme s cyklostezkou. Dál to odsejpá, potkáváme čím dál více lidí. Údolí je nedaleko Olomouce a navíc jím projíždí vlaková dráha. Dojíždíme na rozcestí. Jedna z možností v našem směru říká: „Terénní cyklotrasa – Pozor, brody na cestě.“ Konečně! První brod je nad náby, ale krásně průjezdný. Mám s sebou tři borce, který brod obejdou po mostě. Nebudu je jmenovat. O kousek dál na nás čeká druhý brod. Zase nad náby. Most už tady není, ve třech to jedeme. Je mezi námi nicméně jeden, co se zouvá. Nebudu ho jmenovat. Třetí i čtvrtý brod jsou delší a také celkem hluboké, ale všechny se dají krásně přejet. Přijíždíme do Hrubé Vody, olomouckého lyžařského střediska, a chystáme se na závěrečný výšlap 300 výškových metrů do Pohořan. Nahoře máme ujet 100 km a domlouváme se, že druhý den nepojedeme na sever na Šumperk (protože tahle cesta se jeví jako opravdový masakr – předpoklad 2800 m převýšení), nýbrž sice delší, ale milosrdnější jižní variantu. Volám proto do Centra zdraví do Bohuňovic u Olomouce. Je to nějaké wellness centrum, které mi bylo doporučeno pro levné a solidní ubytování. Chci čtyři postele a paní říká, že mají poslední čtyři volné postele v nejlevnějším provedení. Bereme a vyrážíme. Čeká nás sešup o téměř 400 metrů a hlavně jeden z vrcholů zájezdu, sjezd Bělkovickou dolinou. Kam se hrabou Dolomity. Na 1,9 km sklesáme hustokrutým sjezdem o více než 200 výškových metrů. Žádný flow vyvoněnýho singltreku pro paňmámy, normální šichta. Destičky rozpálený do ruda, střecha, šutry, část stezky vede přímo břidlicovým korytem potoka. Fantazie.

Dole najíždíme na asfaltku a pozvolna klesáme do Bohuňovic. Paní v Centru zdraví nám říká, že kdybychom jí řekli, že máme kola, rovnou by nás odmítla. A to ani neviděla, v jakém jsou stavu. Ale nakonec se z ní vyklubou hodná paní. Sežene nám klíče od prázdné jídelny na úschovu kol a ještě hadry na jejich očistu. Dáváme si zrmzku a Litovel. Paní se nám strašně omlouvá, že pro nás má jen ten nejhorší pokoj a že takhle ostatní pokoje určitě nevypadají. Trošku nás děsí, ale realita je jiná. Normální čistý pokoj, s kolejem v devadesátém osmém se to nedá srovnat. Sprcha na patře čistá a horká, povlečení, ručník, to všechno prosím za Kč 170,- na hlavu. Cha chá. Přijde mi to trochu na hlavu. Adamovi se nechce do hospody v mokrých tretrách a tak na paní ještě nádvakem vysomruje pantofle, které si nějaký nebožák zapomněl v šatnách bazénu. Dávám česnečku, tvarůžky v bramboráku, pivo jako křen a spím jak zabitej. V noci prej byla bouřka jako kráva. Vybouřilo se a ráno nás opět budí slunce. Máme za sebou 110 km a 2100 m převýšení.

Den druhý – sobota 9.5.

Vstáváme před půl osmou. Všechno cajk. Kousek od Centra zdraví vystojíme frontu v pekárně. Dáme kávičku a koláčky. Ve čtvrt na devět vyrážíme. Nesmírně disciplinovaná skupina.

Začátek je sranda, na rozjetí ideál. Nacházíme se v oblasti Litovelského Pomoraví. Můžete tu jezdit celý den a víc než 10 m nenastoupáte. Jen mimo asfaltku se to na polňačkách po dešti trochu dost nabaluje. Naladíme se na řeku Moravu a turistickou stezkou mírumilovně míříme na Litovel. Na křižovatce turistických tras se do věci vloží znalec místních poměrů Adam (i když dodatečně svou vinu urputně odmítal) a nasměřuje nás z červené na zelenou. Poprvé a naposledy jeho radu nekonzultuju s mapou. Místo svezení svěžím vzduchem podél řeky Moravy za cvrlikání šťastných ptáčků nás čeká lopota polňačkou někam do prdele. Po zdolání pole opět shazujeme kila bláta z kol. Šlo by to brát i lopatou, je to všude. Zjišťujeme, že zvolená trasa je sice delší, ale zato výrazně horší, a po hnusných asfaltových cyklostezkách se vracíme zpět k červené. Pak už to do Litovle dáme. Je to opravdu pěkná cyklostezka, pro rodinný výlet s děckama ideál. Za Litovlí už je to jiný level. Pořád po červené, pořád po rovině a pořád podél Moravy, ovšem po vymazleném singlíku. Přejíždíme přes dálnici do Mladče a začíná se to vlnit. Nejdřív kratší výjezd se sjezdíkem a pak už táhlá trojka do 500 m nad mořem do oblasti obcí Hvozdečko, Střemeníčko, Javoříčko, Veselíčko (co tady proboha žije za lidi?). A hned to podpoříme dalším stoupáním. Na bráchovi je vidět, že potřebuje oběd. S Adamem si už druhej den vyprávíme o ženských. No, vyprávíme. No, o ženských. Naše ženský z toho strach mít určitě nemusej. Je to svět čiré fantazie a čirého šovinismu, představivost maká na plné obrátky a pomáhá nám zapomenout na únavu a stále více rozedřené prdele. Knižně by se to každopádně vydat nedalo. To Dušan má jinou zábavu. Pořád se oblíká a svlíká. A když se neoblíká nebo nesvlíká, tak čůrá. Začal s tím už včera a teď to rozvíjí. Asi mu to pomáhá zapomenout na únavu a stále více rozedřenou prdel. A tak si takhle stoupáme a doufáme, že co nevidět dorazíme do obce Kladky a že tam bude hospoda.

„Tož to mosíte navrch, je tam hospoda u Císaře, ale nevím, jestli dneska vaříjó,“ radí nám místní borec. A jelikož u Císaře dneska vaříjó a ještě k tomu vaří boдрá paní, není co řešit. Dávám si luxusní česnečku a trochu mastnější tvarůžek v bramboráku. Regionální nabídka je poměrně stereotypní. Ale lepší volba než kuřecí nudličky s nivovou omáčkou, co měl Dušan s Adamem. Za to se očividně schovalo cokoliv. Dát si po tomhle ještě sladký dezert zavánělo pokoušením osudu, ale přesto jsme šli s bráchou do palačinek. Dámy a pánové, horké maliny v palačince s domácí šlehačkou, co nikdy neopadne – byl to jedním slovem sen. Už zase se nemůžu ani nadechnout. Vyšplháme na kopec a vložíme parádní sjezdík. Po silnici se přesuneme do Chornice, přejedeme další hřeben, Dušan se dvakrát převlíká a třikrát čůrá. Nakonec se dostáváme do Křenova. Odtud nás čeká silniční stoupání na highlight dnešního dne – Horecký hřbet. To je hřeben, který se táhne mezi Svitavami a Moravskou Třebovou na sever až téměř k Letohradu. Autem ho přejíždíte na Hřebči, když míříte na Olomouc, projíždí se tam tím poměrně novým tunelem. Tenhle hřeben mě lákal už léta. Přijde mi majestátní a doufám, že nabídne výhledy. Vysápeme se do 600 m nad mořem a vydáváme se po hřebeni. Povrch se hodně střídá, od pomalých měkkých cestiček zapadaných klacky po široké a rychlé lesní cesty. Pravda, výhledy přes stromy příliš nejsou, ale určitě je to pěkné svezení. V nohách máme 75 km a ještě aspoň 30 po hřebeni potřebujeme ujet. Přijíždíme na Hřebeč a čekají na nás... výhledy. Fotíme se jako malé děti (anebo maminky) u moře. Hlasováním se ujišťujeme, že si všichni zasloužíme pivo. Zpovzdálí nás sleduje motorkář, aby nám sdělil, že místní hospoda má o víkendu zavřeno. Že to tak je odjakživa. Jistě, nějakou logiku to určitě mít bude. Zvykám si. Jedeme dál, další výhledy, pak dál – rozhledna, na kterou se jde po schodech dolů. Brácha s Dušanem hlásí, že je před námi hájovna, kde si dáme pivo. Letíme rychlocestou, jen se za námi práší. Hájovna očividně nikdy nesloužila jako hospoda. A to ani ve všední dny. Jedeme dál. Jde to pomalu. Dušan mezitím zase několikrát čůrá, a tak mu někde touhle dobou udělujeme titul „největší čůrák zájezdu“. Pivo na nás čeká v Anenské Studánce. Neskutečná knajpa. Kozel jako křen. Slováci prohrávají s Finskem. Lukáš mezitím vytelefonoval ubytování na kraji České Třebové, hned pod naším hřebenem. Asfaltová vložka, sjezd a výjezd, a pak další zlej lesní sjezd do Třebové. Nádhra. Penzion je hned u silnice. Paní strašně milá, kola do garáže, a je tu slejvák. Pivo, pivo. Pán se přijde zeptat, co bychom chtěli k jídlu. Řeknete svoji

představu a on to uvaří. Dušan dává masovou směs, Adam nějaký steak či co. Ze mě si pán udělá prdel. Objednám si česnečku, a že bych rád bez šunky. „Nosíme to na talířku, dáte si tam, co chcete,“ odpoví a po chvíli čekání přinese talířek s hromadou sýra důkladně smíchaného se šunkou. Deset minut dělám Popelku a chlap když vidí výsledek, může se potrhát. Vyžehlí si to o něco později vynikajícími míchanějma vejce. Dušan se může nad masovou směsí umlátit. Pán je borec. Štamgasti se radují z výhry Plzně nad Spartou. Spíme za dvěstěpádo na velmi pěkném pokoji s koupelnou. Se 113 kilometry a 1600 nastoupanými metry v nohách spím tvrdě.

Den třetí – neděle 10.5.2015

Ráno se vstává zase o něco hůř. V noci sprchlo, teď svítí slunko. U Vietnamce naproti koupíme snídani. Adamova ledová káva z tetrapaku je výrazem zoufalství. Vyrážíme pěknými serpentýnami na Kozlovský kopec (601 m) nad Českou Třebovou. Na 7 km máme převýšení 300 m. To by šlo. Jinak jsme ale v plánech na třetí den trochu vyměkli. Pojedeme cestou nejmenšího odporu. Bajking 20 km do Ústí nad Orlicí, a pak na důchodce podél Tiché Orlice do Hradce Králové. Vzdáváme se tak varianty orlickým podhůřím přes Deštné a Nové Město nad Metují. Má to své důvody. Hlavním jsou rozsekané prdele některých jedinců, kteří před expedicí sotva sedli na kolo, vid' Adame. Druhým pak časový limit v podobě vlakových spojů. Těch na Turnov kvůli výluce není tolik, a já, který se chystám zpět na Ostravu, jsem si dávno musel koupit místenku na Pendolino. Za třetí jsem si stezku kolem Orlice už od dob studií, kdy jsem jezdil vlakem do Olmiku a koukal na ni zamilovaně přes okno, chtěl dávno projít či projet. Takže se to vlastně hodí.

Hřeben od České Třebové do Ústí je nádherný, ale není úplně zadarmo. Po jednom ze stoupání vyjíždíme na louky nad Dlouhou Třebovou. Proti nám se po cestičce lehkým krokem řítí běžec. Vzhledem k tomu, že nutně musel vyběhnout z údolí, jsem z jeho tempa maličko perplex. Pozdravíme se a borec zmizí. O čtvrt hodiny později nás v těžkém stoupání zezadu dobíhá, podle mě procedí mezi zuby něco jako „na co s sebou máte ty kola?“ (snad jsem ale blbě slyšel) a peláší dál. To mě rozlítí – kopec se narovná, vezmu za to a hajzla dojedu. Pak se to stočí do sjezdu, v němž pěšáka definitivně brutálně natřeme. Uf. Následuje další krátký těžký výjezd k rozhledně Andrlův Chlum, u které stojí turistická ubytovna. Zvenčí komunistický kabát, zevnitř vás překvapí nádherná dřevěná klasika z 20. let, která na vás dýchne horskou atmosférou. Dáme pivo a kafe a spouštíme se opravdu parádním brutosjezdem do Ústí nad Orlicí. Odsud už se dá dojet až do Hradce Králové po cyklostezce bez jediného kopce. My se však držíme TZ, a tak zařazujeme aspoň ještě dva výjezdy. V posledním těžším sjezdu celého zájezdu prorazím zadní duši. Dá se to i na fullu, když je člověk dostatečně blbej. Je to náš jediný defekt na dohromady ujetých více než 1200 km. Pak už se potloukáme podél Tiché Orlice. Úsek z Ústí do Chocně je moc pěkný – na pokoukání je lepší se držet cyklotrasy, která se neustále vine bezprostředně kolem Orlice, než červené TZ. Dobrý tip na výlet na kolech či na bruslích s dětmi. V Chocni dáme oběd a pivo a valíme dál. Následující úsek do Týniště nad Orlicí je naopak spíše nezáživný, s několika velmi světlými výjimkami, to když nás červená TZ naopak zavede do lesa na pěkné stezky. V Týništi pak začíná závěrečná část etapy, která prakticky celá vede Hradeckými lesy. Je to sice nějakých 25 km po totální rovině, ale opravdu krásnými lesy a po velmi příjemném lesním povrchu, žádnéj asfalt. Jestli ještě jednou zopakuju, že je to skvělý místo na rodinný výlet, tak mě vemte motykou. Lesy jsou relativně prázdné, ale jak se blížíme k Hradci, začíná to houstnout. Vrcholí to pak těsně před Hradcem, kde narazíme na několik asfaltových stezek, na nichž potkáváme klasický pelmel cyklistů, běžců, bruslařů, kočárků, pěšáků, vozičkářů a bůhví čeho ještě. Průjezd Hradcem zvládáme po TZ a je velmi příjemný a bezproblémový, dokonce najdeme i krátký sjezdík. Na vlakáči jsme necelou hodinku před odjezdem mého vlaku. Skupina si pak ještě půl hodiny počká. Dnešní porce čítá 93 km a 900 metrů převýšení. Vegetíme na lavičce. Kolem nás se potulují neskutečný typani – vítejte zpět do světa kreténů. Naši hokejisti se trápí s Německem. Čistím kolo, co to jde; vím

já, jaká etiketa panuje v Pendolinu? Nastává velké loučení a málem dojde na slzy dojetí. Odjíždím na Pardubice a pak fakt fičákem do Ostravy. Hoši to berou z Hradce přes Jičín na Turnov. Za Olomoucí mi brácha píše SMS: „V Jičíně se nám rozbil vlak, a tak sedíme u Dělový koule a čekáme na Dušanovu Míšu.“ Jak nám tu naši expedici ty České dráhy krásně orámovaly!!

Tož celkem 316 km a bylo to zase krásné. Není to sice tak niterné, jako když jede člověk sám, ale zase na vás nepadne trdomyslnost, pokud s sebou máte ty správné voly. Děkuji vám, volové, za krásné zážitky.

Tedy na dalším přejezdu. Určitě bude.

Skolanespadni!

Dan S., nástěnkář

Případné zájemce o podobné dobrodružství je potřeba upozornit na jednu klíčovou, byť všeobecně známou věc. Jak ukazuje naše sestava, zvládnout bez problémů podobou nálož lze výlučně na kolech toliko dvou značek, a to RB (to jsou ta česká kola, na která najdete jenom samé oslavné recenze) a dále TREK (to je ta značka, která udává celosvětový vývoj a kterou prodává kamarád Šauí, jenž Adamovi pro daný účel laskavě zapůjčil kolo Superfly 7). O vhodném průměru kol snad vůbec nemusíme debatovat – jsme bajkeři, ne hospodští filosofové.